

Arrest

nr. 235 242 van 16 april 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Yannick TSHIBANGU BALEKELAYI
Louizalaan 441/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 14 april 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 april 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die loco advocaat Y. TSHIBANGU BALEKELAYI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 9 maart 2020 aangetroffen in België terwijl hij met een Franse identiteitskaart die hem niet toebehoort tracht in te checken voor de Eurostar naar Londen.

1.2. Op 13 maart 2020 neemt verweerder de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.3. Verzoeker dient op 17 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoekers vingerafdrukken reeds op 2 maart 2020 door Spanje zijn geregistreerd wegens onregelmatige binnenkomst.

1.5. Verzoeker wordt op 19 maart 2020 gehoord in het kader van de toepassing van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.6. Verweerder richt op 24 maart 2020 een verzoek tot overname aan de Spaanse autoriteiten, dit op grond van artikel 13(1) van de Dublin III-verordening. Op 1 april 2020 stemmen de Spaanse autoriteiten in met dit verzoek.

1.7. Op 7 april 2020 neemt verweerder een overdrachtsbesluit, met name een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten:

naam : [T.]

voornaam : [N.] alias [Y.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Algerije

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13(1) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer [T.], verder de betrokkene, die staatsburger van Algerije verklaart te zijn, was op 09.03.2020 het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies) en werd overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel.

De betrokkene is niet in bezit van identiteitsdocumenten.

Op 17.03.2020 diende hij te Steenokkerzeel een verzoek om internationale bescherming in.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 14 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 02.03.2020 vanwege onwettelijke binnenkomst werden geregistreerd in Spanje.

De betrokkene werd gehoord op 19.03.2020 en verklaarde ongehuwd te zijn. Hij stelde geen in België verblijvende familie te hebben en maakte verder gewag van een in Nederland verblijvende broer. De betrokkene voegde toe niet te weten waar en in welke hoedanigheid hij daar verblijft vermits hij vertrok toen de betrokkene werd geboren.

De betrokkene verklaarde dat hij zonder documenten per boot van Algerije naar Spanje reisde. Hij werd naar eigen zeggen bij aankomst in Almeria door de politie aangehouden. Een dag later kon hij beschikken en reisde hij via Barcelona door naar Marseille, waar hij twaalf dagen verbleef bij een vriend alvorens door te reizen naar België. Zijn paspoort liet hij achter in Algerije.

De betrokkene verklaarde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat België de mensenrechten respecteert. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat hij in Spanje verblijvende familie heeft.

Op 24.03.2020 werden de Spaanse instanties met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 verzocht verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Op 01.04.2020 stemden ze hiermee in.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Spaanse instanties stemden op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek voor internationale bescherming. Dit impliceert dat de betrokkene na overdracht een verzoek voor internationale bescherming zal kunnen indienen in Spanje, zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen.

Spanje is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Spanje onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Spanje sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Spanje, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene voerde aan dat hij in Spanje familie heeft. Vanwege zijn seksuele geaardheid wil hij niet in de buurt van familie zijn. Hieromtrent merken we op dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zijn familie zal geïnformeerd worden over zijn aankomst in Spanje en contact met zijn aldaar verblijvende familie niet te vermijden zou zijn. Verder wensen we te benadrukken dat de betrokkene zich in geval van problemen met familie in Spanje dient te wenden tot de bevoegde Spaanse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inzien niet worden besloten dat de Spaanse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden. Spanje kent de tijdelijke opvangcentra voor immigranten, de zogenaamde CETI ('Centro de estancia temporal para inmigrantes') in de exclaves Melilla en Ceuta en detentiecentra, de CIE ('Centro de Internamiento de Extranjeros'). We wijzen er op dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht in een tijdelijk opvangcentrum voor immigranten in een van de exclaves of in een detentiecentrum zal terecht komen.

Wij wensen te verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje, namelijk het in 2019 geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Teresa de Gasperis - ACCEM (Asociación Comisión Católica Española de Migración), "Asylum Information Database - Country Report : Spain - 2018 Update", laatste update op 20.03.2019, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/spain>).

Het rapport wijdt twee paragrafen aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie - het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio")-voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming ("The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception", pagina 34). Verder wordt gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (pagina 34, "Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application").

Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers voor internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur ("centro de acogida de refugiados"). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de "autonome fase" waarbij de verzoeker autonoom kan leven en verder nog nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (pagina 54). Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje

anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Spanje kende in 2018 en de eerste maanden van 2019 een toegenomen instroom van immigranten. Hierop werden bijkomende opvangstructuren in het leven geroepen zoals de tijdelijke centra ("Centros de Acogida Temporal de Extranjeros", CATE) en de centra voor noodopvang ("Centros de Acogida de Emergencia y Derivación", CAED). Het AIDA-rapport meldt dat ondanks de toegenomen instroom de omstandigheden in de opvangstructuren niet verslechterden en dit door een gestage uitbreiding van de capaciteit ("While the increase in arrivals of asylum seekers through 2018 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased", pagina 60). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren in het rapport nergens als ontoereikend of sub-standaard worden beoordeeld.

Het AIDA-rapport verwijst naar de uitspraak van het Spaanse Hooggerechtshof van januari 2019 waarin werd gesteld dat aan Spanje onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen niet mogen worden uitgesloten van opvang vanwege het verlaten van Spanje. In reactie op deze uitspraak vaardigden de bevoegde instanties instructies uit die dienen te waarborgen dat aan Spanje overgedragen personen toegang krijgen tot de opvangstructuren ("For this purpose, the Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country", pagina 34, zie ook <https://www.asylumineurope.org/news/24-01-2019/spaincourt-orders-access-reception-dublin-returnees>).

Gezien de bovenvermelde uitspraak van het Spaanse Hooggerechtshof en de melding in het AIDA-rapport dat de bevoegde diensten werden opgedragen hiernaar te handelen zijn we van oordeel dat niet aannemelijk is dat de betrokkene geen opvang zal krijgen.

Een procedure tot het beoordelen van kwetsbaarheid en speciale noden van verzoekers is in voege en de bevoegde instanties doen middels een geval per geval beoordeling het nodige opdat een verzoeker in accommodatie, die het best beantwoordt aan zijn noden en profiel, terecht komt ("In the Spanish reception system, efforts are made to place asylum seekers in the reception place which best fits their profile and needs depending on their age, sex, household, nationality, existence of family networks, maintenance, etc.(...) As asylum seekers' placement is made on case by case basis, it could be stated that there is an ongoing monitoring mechanism which takes into consideration the response to reception needs of each person concerning the mentioned profiles", pagina 64). De medewerkers van de opvangfaciliteiten, die in grote mate worden beheerd door gespecialiseerde organisaties, zijn gekwalificeerd ("In general, particular conditions or facilities within the reception centre depend on the authority managing the reception places. As the majority of centres are managed by specialised NGOs, generally the staff that works with asylum seekers during their reception is trained and specialized", pagina 61).

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen ("Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers. Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialized treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances", pagina 64).

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland (29217/12, 04.11.2014) dat het wederzijds vertrouwensbeginsel, waarop de bepalingen van Verordening 604/2013 zijn gevestigd, weerlegbaar is (§103) indien sprake is van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling. Met verwijzing naar de zaak MSS tegen België en Griekenland van 21.01.2011 oordeelde het EHRM dat verzoekers voor internationale bescherming een kansarme en kwetsbare groep vormen die aanspraak

kunnen maken op bijzondere bescherming. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Italië en benadrukte verder de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen.

We wensen op te merken dat dit arrest geenszins tot gevolg heeft dat voor elke aan een verantwoordelijke lidstaat garanties moeten worden gevraagd. We wensen te wijzen op de verschillen in context tussen de hedendaagse situatie in Spanje en die in Italië ten tijde van de uitspraak in de zaak Tarakhel. Volgens het UNHCR kwamen in 2019 32.492 immigranten Spanje binnen via zee en land, wat beduidend lager is dan in dezelfde periode in 2018 (65.383) en lager dan de instroom in Italië ten tijde van de uitspraak in de zaak Tarakhel (<https://data2.unhcr.org/en/country/esp/729>).

Op vraag 32 ("Hoe is uw gezondheidstoestand?") antwoordde de betrokkene dat hij een goede gezondheid kent. In het administratief dossier van de betrokkene vinden we een op 10.03.2020 te Steenokkerzeel opgemaakt attest dat stelt dat de betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen. We verwijzen hieromtrent naar de boven geciteerde passus betreffende de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers uit het AIDArapport.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Indien zou worden geopperd dat de uitwisseling van informatie conform artikel 32 een individuele garantie niet kan vervangen merken we op dat de uitwisseling van informatie niet vrijblijvend is en er uitdrukkelijk op is gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Spanje geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkenen in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek voor internationale bescherming, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Spaanse instanties."

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting doet verzoeker afstand van zijn verzoek om de zaak in de Franse taal te behandelen.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Verzoeker wijst op een imminente tenuitvoerlegging van het bestreden overdrachtsbesluit. Nu vaststaat dat verzoeker is vastgehouden met het oog op een overdracht aan Spanje en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van het bestreden overdrachtsbesluit te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“1. De la violation de l'article 3 de la CEDH

L'article 3 dispose : « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. »

Il est de jurisprudence constante que cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime.¹

La Cour EDH a déjà considéré que l'éloignement par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un Etat contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumise à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays.²

Dès lors que la décision attaquée envisage le transfert du requérant vers l'Espagne, se pose la question de la compatibilité d'un tel renvoi, et donc de la décision qui le permet, avec l'article 3 de la CEDH. Confrontée à un risque de violation de la disposition précitée, la partie adverse est en effet tenue, conformément à ses obligations internationales, de se livrer à un examen aussi minutieux, rigoureux, attentif et actualisé que possible des données en sa possession et qui pourraient indiquer un risque de violation de l'article 3 de la CEDH.

A la lecture de la décision attaquée, le requérant estime que la partie adverse n'a pas mené une enquête suffisamment rigoureuse et a violé l'article 3 de la CEDH ainsi que l'obligation formelle de motivation des actes administratifs pour les raisons principales suivantes :

Premièrement, la motivation de la décision attaquée est purement théorique, ne procède à aucune analyse effective des rapports cités et n'est pas suffisamment individualisée, ce qui ne permet pas de vérifier que la décision attaquée a été précédée d'un examen rigoureux des circonstances de l'espèce et ce qui ne permet pas au requérant d'en comprendre les motifs ;

Deuxièmement, les rapports généraux cités par la partie adverse dans la décision attaquée ne sont pas suffisamment actualisés et ne tiennent ainsi pas compte d'informations à jour sur la situation prévalant en Espagne relativement à l'accueil et la procédure applicables pour les demandeurs de protection internationale dublinés, en particulier au regard de la prise en charge de personnes vulnérables comme le requérant ;

Troisièmement, l'Espagne, comme beaucoup d'autres pays actuellement, connaît une crise sanitaire sans précédent suite à la pandémie du Covid-19.

Sauf que contrairement aux autres pays dont la Belgique, pour 100.000 habitants, l'Espagne est le pays le plus touché par cette pandémie extrêmement contagieuse et mortelle. Ce pays compte en effet plus de 15.000 morts. (Pièce 2)

Les hôpitaux sont au bord de la saturation. Il a en effet été rapporté que dans certains hôpitaux des malades étaient allongés sur le sol par manque de lits. (Pièce 3)

Or, la Cour européenne des droits de l'Homme (ci-après : CEDH) a déjà constaté dans l'arrêt MSS contre la Belgique et la Grèce du 21/01/2011 (Requête n°30696/09), que les demandeurs de protection internationale sont un groupe défavorisé et vulnérable qui a droit à une protection spéciale.

Conformément à la jurisprudence de la CEDH, le principe de confiance mutuelle ne dispense par les Etats membres d'examiner de manière approfondie et individualisée la situation de personnes faisant l'objet de décisions de transfert en application du Règlement Dublin. Dans le cadre de cet examen, il incombe à l'Etat membre, d'une part, au vu de la situation générale prévalant dans le pays vers lequel la personne sera envoyée, de s'assurer qu'il n'existe pas de défaillances systémiques de la procédure d'asile et des conditions d'accueil des demandeurs d'asile qui pourraient conduire à une violation de l'article 3 de la CEDH, et d'autre part, au vu de la situation particulière propre au requérant, de vérifier que le transfert n'entraîne pas de risque réel et avéré de traitements inhumains ou dégradants (et ce même en l'absence de défaillances systémiques).

Force est de constater qu'au moment où la partie adverse a pris la décision litigieuse, la situation sanitaire en Espagne était déjà dramatique et notoirement connue. Pourtant, la partie adverse n'évoque pas cette situation dans la décision litigieuse, elle n'y examine pas de manière approfondie et individualisée la situation du requérant qui fait l'objet d'un transfert en application du Règlement Dublin par rapport à la situation sanitaire exceptionnelle qui sévit en Espagne. Elle n'a donc pas pris la peine de vérifier si le transfert du requérant en Espagne dans ces conditions n'entraînerait pas un risque de violation l'article 3 de la CEDH.

En s'abstenant de mener une enquête approfondie et rigoureuse du risque de violation de l'article 3 de la CEDH tenant compte de toutes les circonstances du cas d'espèce, à savoir, non seulement, des informations générales disponibles, mais également, et surtout, de la situation particulière du requérant, la partie adverse a violé l'article 3 de la CEDH

Ce moyen est donc sérieux.

2. De la violation de l'article 62 de la loi du 15/12/1980 sur les étrangers, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et des principes généraux du droit de bonne administration notamment, celui d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles, du principe selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause, le devoir de minutie, de l'erreur manifeste d'appréciation

Selon la jurisprudence constante du Conseil d'Etat, tout acte administratif doit reposer sur des motifs matériels exacts, pertinents et admissibles en fait et en droit, lesquels doivent ressortir du dossier administratif.³

Dès lors qu'un acte est soumis à l'obligation de motivation formelle – comme c'est le cas en l'espèce – les juridictions ne peuvent avoir égard dans leur contrôle qu'aux motifs exprimés dans l'acte.⁴

La loi sur les étrangers prévoit, en son article 62, § 2, que « les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressant la sûreté de l'Etat s'y opposent ».

La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs énonce quant à elle, en ses articles 2 et 3, dans les termes suivants :

« Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate »

L'objectif de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs imposée par l'article 2 de la loi du 29 juillet 1991 est exprimé dans les travaux préparatoires à l'adoption de ladite loi, dans les termes suivants :

« A l'administré, la motivation procure la possibilité d'être informé des motifs de l'acte administratif en même temps qu'elle lui permet de pouvoir discuter en toute connaissance de cause avec son auteur, de manière à éventuellement pouvoir 'aménager' la décision. En cas de recours, le requérant informé des motifs d'un acte contesté sera plus à même d'organiser ses moyens. Enfin, elle constitue le gage d'un examen sérieux et impartial de l'affaire. » 5 [...]

Il existe une jurisprudence abondante du Conseil d'Etat, laquelle précise notamment que :

« Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce. L'étendue nécessaire de la motivation dépend des circonstances dans lesquelles la décision est prise. L'objectif poursuivi par l'obligation de motivation formelle est, du point de vue de l'administré, de lui permettre de connaître immédiatement les motifs qui sous-tendent la décision qui le concerne et d'ainsi pouvoir apprécier en pleine connaissance de cause l'opportunité de contester cette décision. » 6 [...]

En vertu du devoir de minutie – principe général de droit de bonne administration –, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » 7.

En s'abstenant de mener une enquête approfondie et rigoureuse au sujet des répercussions du Covid-19 en Espagne sur la situation des demandeurs d'asile qui font l'objet d'une décision de transfert en vertu du règlement Dublin, en général, et sur la situation du requérant en particulier, la partie adverse à violer son devoir de minutie.

En prenant la décision litigieuse sans être en possession de l'ensemble des éléments ayant une incidence sur la cause, la partie adverse a logiquement versé dans l'erreur manifeste d'appréciation.

Cette erreur manifeste d'appréciation a entraîné par conséquent une motivation inadéquate des décisions litigieuses.

Or, il est de jurisprudence constante qu'une motivation inadéquate équivaut à une absence de motivation.⁸

Il ne suffit pas de citer un article de loi pour considérer que l'obligation de motivation formelle est remplie. Une motivation doit être circonstanciée.

En conséquence, le requérant ne comprend pas les décisions litigieuses.

L'objectif de la motivation formelle consiste à informer l'administré des raisons pour lesquelles la décision a été prise de telle sorte qu'il puisse, au moyen des voies de droit mises à sa disposition, se défendre contre cette décision en montrant que les motifs qui lui sont révélés par la motivation ne sont pas fondés.⁹

Il est également de jurisprudence constante que la motivation des décisions administratives doit permettre au juge de pouvoir exercer efficacement son contrôle.

La partie adverse a fait une application automatique de la loi sans réellement tenir compte des circonstances particulières entourant la cause.

Partant, la décision litigieuse viole les normes citées au moyen relatives à la motivation des actes administratifs, les principes généraux de droit de bonne administration visés au moyen et versent dans l'erreur manifeste d'appréciation.

Le moyen est donc sérieux.

1 Voy. CEDH, 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §218 ;

2 Voy. CEDH, 4 décembre 2008, Y./Russie, §75, et les arrêts auxquels il est fait référence ; CEDH 26 avril 2005, Müslim/Turquie, §66

3 C.E., n° 211.789 du 03.03.2011.

4 C.E. n° 143.064 du 13.04.2005.

5 Doc. Parl., Sénat, S.E. 1988, n° 215/1, pp. 1 et 2.

6 C.E., n°222.630 du 26 février 2013.

7 C.E., n° 221.713 du 12.12.2012.

8 Voy. Cass., 5 février 2000, Bull. Cass., 2000, p. 285

3.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52.3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Ook het Hof van Justitie van de Europese Unie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel, maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van de verzoekende partij naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011,

M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111. Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.3. Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt dat verweerder de algemene situatie voor de zogenaamde Dublinterugkeerders in Spanje heeft onderzocht in het licht van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM en dit aan de hand van een actuele en betrouwbare bron, met name het in 2019 geactualiseerde rapport van het mede door de "*European Council on Refugees and Exiles*" (ECRE) gecoördineerde project "*Asylum Information Database*" (Teresa de Gasperis - ACCEM (Asociación Comisión Católica Española de Migración), "*Asylum Information Database - Country Report : Spain - 2018 Update*") (hierna: het AIDA-rapport). Verweerder beperkt zich hierbij geenszins tot een loutere verwijzing naar het aangehaalde rapport, maar heeft dit *prima facie* ook onderworpen aan een diepgaand inhoudelijk onderzoek. Verweerder is op basis daarvan tot een genuanceerde beoordeling gekomen van de situatie van Dublinterugkeerders in Spanje, in het bijzonder wat de toegang tot de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft, waarna wordt geconcludeerd dat de situatie ter plaatse niet strijdt met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verweerder motiveert dat de Spaanse autoriteiten uitdrukkelijk hebben ingestemd met het overnameverzoek op grond van artikel 13(1) van de Dublin III-verordening en dit impliceert dat verzoeker na een overdracht in Spanje een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen, hij gemachtigd zal zijn in Spanje te verblijven in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en hij in dit land de door de wet voorziene bijstand en opvang zal kunnen verkrijgen. Hij stelt dat Spanje partij is bij het Vluchtelingenverdrag en het EVRM, en dus kan worden aangenomen dat Spanje het beginsel van non-refoulement naleeft. Nog stelt hij dat Spanje verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek onderwerpt en dit in overeenstemming met de geldende Europese richtlijnen ter zake. Verweerder merkt hierbij nog op dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker na een overdracht in een detentiecentrum of in een tijdelijk opvangcentrum voor immigranten in de enclaves Melilla en Ceuta zal terechtkomen.

Op basis van het AIDA-rapport stelt verweerder verder vast dat voorafgaand aan een overdracht de bevoegde asielinstantie in Spanje overlegt met de diensten die bevoegd zijn voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming en dat overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat de toegang tot de procedure voor internationale bescherming betreft. Er wordt prioriteit gegeven aan de registratie van hun verzoek. Aan de hand van dit rapport gaat verweerder vervolgens in op de wijze waarop de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Spanje is

georganiseerd: in een eerste fase wordt opvang voorzien in een open en gemeenschappelijke structuur, met de nadruk op het verwerven van vaardigheden voor een integratie in de Spaanse samenleving; in een tweede fase wordt voorzien in financiële bijstand en dekking van vaste kosten; en in een derde fase wordt de betrokkene geacht autonoom te zijn, met de nodige bijstand en ondersteuning. Verweerder stelt dat Spanje in 2018 en de eerste maanden van 2019 een toegenomen instroom van immigranten kende, maar hierop werd gereageerd door het voorzien van bijkomende opvangstructuren. Als gevolg hiervan, kon geen verslechtering van de opvangomstandigheden worden vastgesteld. Verweerder wijst erop dat nergens de levensomstandigheden in de opvangstructuren als ontoereikend worden beoordeeld. Hij wijst er nog op dat het Spaanse Hooggerechtshof in januari 2019 heeft gesteld dat Dublinterugkeerders niet mogen worden uitgesloten van opvang omdat zij eerder Spanje hebben verlaten en de bevoegde instantie een instructie heeft uitgevaardigd in lijn met deze uitspraak. Ook wordt opgemerkt dat Spanje een procedure heeft tot het beoordelen van kwetsbaarheid en speciale noden van een verzoeker om internationale bescherming en een individuele beoordeling wordt gemaakt om in een gepaste opvang te voorzien, rekening houdende met het profiel en de noden. Er is nog sprake van gekwalificeerde medewerkers in de opvangfaciliteiten. Verweerder maakt er verder melding van dat voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje de toegang tot gezondheidszorg wettelijk is gegarandeerd en zij op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen.

Verweerder erkent dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten van de procedure voor internationale bescherming en de opvang van asielzoekers, maar is van oordeel dat dit niet leidt tot de conclusie dat er sprake is van structurele tekortkomingen op het vlak van de procedures voor internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen.

3.3.4. Verweerder is bij het nemen van zijn overdrachtsbesluit daarnaast nagegaan of verzoekers situatie alsnog wordt gekenmerkt door individuele omstandigheden die kunnen maken dat hij bij een overdracht aan Spanje dreigt te worden blootgesteld aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Zo hield verweerder rekening met verzoekers verklaringen dat hij niet naar Spanje zou kunnen terugkeren, omdat hij daar familie heeft en hij vanwege zijn seksuele geaardheid niet in de buurt van zijn familie wil zijn. Hieromtrent stelt verweerder dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn familie zal worden geïnformeerd over zijn aankomst in Spanje en contact met zijn aldaar verblijvende familie niet te vermijden zou zijn. Nog motiveert verweerder dat verzoeker zich in geval van problemen met zijn familie kan wenden tot de bevoegde Spaanse autoriteiten en niet blijkt dat de Spaanse instanties verzoeker in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden kunnen bieden. Verder stelt verweerder vast dat verzoeker, gevraagd naar zijn gezondheidstoestand, verklaarde dat hij in goede gezondheid is en het administratief dossier ook een op 10 maart 2020 in Steenokkerzeel opgemaakt attest bevat dat stelt dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Verweerder stelt dat niet blijkt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau zijn als in België en verzoeker in dit land in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen indien dit nodig mocht blijken te zijn. Er zijn volgens verweerder geen elementen die wijzen op een ernstige mentale of lichamelijke aandoening. Verweerder ziet dan ook geen omstandigheden eigen aan de situatie van verzoeker die zich kunnen verzetten tegen een overdracht aan Spanje.

3.3.5. In het licht van de voorziene motivering kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing op een louter theoretische wijze zou zijn gemotiveerd, dat er sprake zou zijn van een automatische toepassing van de wet, dat geen effectieve analyse zou zijn gebeurd van de aangehaalde rapporten of nog dat geen onderzoek in het licht van de individuele omstandigheden van het geval zou hebben plaatsgevonden. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing wijst op het tegendeel.

3.3.6. Het komt aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat de door het bestuur gedane beoordeling niet deugdelijk is.

3.3.7. Verzoeker betoogt dat de gebruikte rapporten niet voldoende actueel zijn en hierin geen rekening wordt gehouden met de actuele informatie over de situatie in Spanje wat betreft de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor Dublinterugkeerders, te meer wat de mogelijkheid betreft tot tenlasteneming van kwetsbare personen zoals hijzelf.

Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat hij, binnen de groep van verzoekers om internationale bescherming, een bijzonder kwetsbaar profiel zou

hebben, waardoor hij bijzondere noden zou hebben op het vlak van de procedure voor internationale bescherming dan wel de opvang. Verzoeker is een volwassen man van 31 jaar van wie niet blijkt dat hij gezondheidsproblemen kent of op andere gronden een specifieke kwetsbaarheid heeft.

De Raad stelt verder vast dat het door verweerder gehanteerde AIDA-rapport is bijgewerkt tot begin 2019. Op geen enkele wijze maakt verzoeker aannemelijk dat de gebruikte informatie geen correcte weergave is van de huidige situatie in Spanje voor Dublinterugkeerders op het vlak van de procedure voor internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen of dat deze gedateerd zou zijn. Verzoeker toont niet aan dat enig specifiek gegeven dat de actuele situatie op het vlak van de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor Dublinterugkeerders in Spanje zou kenmerken ten onrechte niet in rekening is gebracht.

3.3.8. Verzoeker voert vervolgens aan dat Spanje momenteel, net als vele andere landen, een gezondheids crisis zonder voorgaande kent als gevolg van COVID-19. Verzoeker voegt een internetartikel dat ingaat op de vraag welke landen momenteel het meeste aantal doden hebben in vergelijking met hun bevolkingsaantal als gevolg van COVID-19. Hierin wordt vastgesteld dat als wordt gekeken naar het aantal doden per miljoen inwoners Spanje naar voor komt als het zwaarst getroffen land, gevolgd door Italië en België. In totaal zijn er in Spanje reeds 15.000 doden te betreuren. In het artikel wordt wel erkend dat een vergelijking van de cijfers moeilijk is, omdat niet alle landen op dezelfde wijze rapporteren, bijvoorbeeld wat de overlijdens buiten de ziekenhuizen betreft. Verzoeker brengt nog een internetartikel van 24 maart 2020 bij. Hierin is er sprake van dat sinds enkele dagen de spoeddiensten van enkele ziekenhuizen in Madrid werden overweldigd door patiënten en deze tijdelijk in de gangen werden gelegd. Er wordt aangegeven dat de Spaanse autoriteiten een veldhospitaal oprichten om tot 5.500 patiënten te verzorgen, om zo de druk op de ziekenhuizen te verlichten. Verzoeker stelt dat hierover niet wordt gemotiveerd en dat niet blijkt dat deze situatie in rekening is gebracht en is onderzocht.

Uit de voorliggende informatie blijkt dat Spanje, net als België, momenteel getroffen wordt door COVID-19. Beide landen kennen als gevolg van het virus een belangrijke dodentol. Dit maakt echter nog niet dat verzoeker bij een overdracht van België naar Spanje een reëel risico loopt op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker is trouwens een gezonde persoon van wie niet blijkt dat hij tot een risicogroep behoort.

Niets in de voorliggende informatie wijst erop dat in de huidige omstandigheden Spanje, als gevolg van COVID-19, niet langer voldoet of kan voldoen aan de verplichtingen die voortvloeien uit de Dublin III-verordening of overige internationale of Europeesrechtelijke verplichtingen over de toegang tot de procedure voor internationale bescherming, de behandeling van dergelijke verzoeken of de opvang van verzoekers om internationale bescherming. De Spaanse autoriteiten stemden op 1 april 2020 ook in met het overnameverzoek, zonder dat zij hierbij aangaven actueel geen Dublinterugkeerders te kunnen ontvangen of de op hen rustende verplichtingen voor Dublinterugkeerders niet te kunnen nakomen. Hiervoor liggen geen concrete aanwijzingen voor.

Verder blijkt op basis van de voorliggende informatie ook niet dat Spanje actueel de COVID-19 epidemie niet onder controle heeft. Het aantal doden per miljoen inwoners ligt weliswaar hoog, maar dit betekent geenszins dat Spanje de gezondheids crisis niet de baas kan. In de tweede helft van maart 2020 hadden enkele ziekenhuizen in Madrid inderdaad de grootste moeite om de toevloed aan patiënten aan te kunnen, maar er blijkt niet dat men uiteindelijk er niet in is geslaagd om voor iedereen een bed te vinden en alle patiënten te behandelen. Verzoeker kan ook geen recentere informatie meer naar voor brengen die erop wijst dat de grote toevloed in deze ziekenhuizen in Madrid aanhield en hiervoor geen passende oplossingen konden worden gevonden waardoor patiënten niet konden worden geholpen. Evenmin blijkt dat er zich ook ernstige problemen stelden in de vele andere ziekenhuizen verspreid in het land. Er blijkt geenszins dat de Spaanse autoriteiten en gezondheidsdiensten momenteel de situatie niet onder controle hebben. Mocht dit wel het geval zijn, kan ook worden aangenomen dat verzoeker hieromtrent meer persartikels zou kunnen aanhalen. De door verzoeker aangebrachte informatie toont integendeel ook aan dat de Spaanse autoriteiten onmiddellijk actie hebben ondernomen door in de omgeving van Madrid een veldhospitaal op te richten om in een bijkomende capaciteit te kunnen voorzien.

Nu verzoeker niet met een begin van bewijs aannemelijk maakt dat Dublinterugkeerders in Spanje, als gevolg van COVID-19, concrete problemen ondervinden, in het bijzonder op het vlak van de toegang tot de procedure voor internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen, en hij evenmin aannemelijk maakt dat actueel de Spaanse autoriteiten en gezondheidsdiensten de COVID-19 epidemie

in het land niet onder controle hebben, maakt hij niet aannemelijk dat enig specifiek gegeven dat van invloed kon zijn op de genomen beslissing ten onrechte niet in de motivering is betrokken of in rekening is gebracht of nog dat geen voldoende zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM is gevoerd.

Op geen enkel ogenblik voor het nemen van de bestreden beslissing gaf verzoeker trouwens aan omwille van COVID-19 te vrezen voor een terugkeer naar Spanje.

3.3.9. Verzoeker haalt de vaststelling van verweerder in de bestreden beslissing niet onderuit dat niet blijkt dat er actueel sprake is van systeemfouten in de procedure voor internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje. Verzoeker gaat niet in op de in dit verband voorziene motieven en toont niet aan dat verweerder bij zijn beoordeling op dit punt is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Verweerder heeft verder wel degelijk ook rekening gehouden met de individuele situatie van verzoeker in het licht van het gegeven dat hij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep. Verzoeker betwist niet dat hij actueel in goede gezondheid is en hij geen ernstige mentale of lichamelijke ziekte heeft. Evenmin betwist hij de motieven met betrekking tot de aanwezigheid van familieleden in Spanje. Hij geeft ook niet aan dat enige omstandigheid eigen aan zijn geval ten onrechte niet in de beoordeling is betrokken. Verweerder kon prima facie terecht aannemen dat geen individuele omstandigheden blijken die zich kunnen verzetten tegen een overdracht aan Spanje. Verzoeker kan in het voorliggende geval, rekening houdende met de voorgaande bespreking, prima facie niet worden gevolgd waar hij betoogt dat geen degelijk en rigoureuus onderzoek is gevoerd naar de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht, zowel in het licht van zijn eigen specifieke situatie als in het licht van de algemene situatie van Dublinterugkeerders in Spanje.

3.3.10. In de voorliggende omstandigheden dient te worden vastgesteld dat verzoeker prima facie geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

3.3.11. Verzoeker toont op het eerste zicht ook niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Hij is niet ernstig waar hij voorhoudt deze beslissing niet te begrijpen. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, kan prima facie niet worden vastgesteld.

3.3.12. Rekening houdende met hetgeen voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is genomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Enige kennelijke onredelijkheid in de beoordeling ligt op het eerste zich evenmin voor. Een kennelijke appreciatiefout of een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt prima facie dan ook niet.

3.3.13. Het enig middel is niet ernstig.

3.3.14. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

I. CORNELIS